

Elini Ver Öğretmenim 5

– Ali ÖZKANLI · 30 Mart 2009

Misk Kokulu Çiçekler

Rengârenk, misk kokulu çiçeklerimle acı, tatlı üç yılım geçti. Kayseri'nin rakımı epeyce yüksek. Çörümşek bölgesinde ilk iki yıl bekâr olarak kaldım. 1982 yılının Mayıs ayında evlenmişim. Üçüncü yıl eşim ve annemle birlikte köye gitmiştik. Kayseri'nin kışı malûm. Burası da yüksek bir yayla. Kar yağınca köylerin yolu kapanıyordu. Gece o kadar soğuk oluyordu ki çoğu kez musluklar açık bırakılmayınca buz tutuyordu. Ordu'da öğrencilerin odun getirdiği gibi burada da öğrenciler her gün ellerinde bir tezekle okula geliyorlardı. Karayolları ekipleri yolu açıyor, fakat tipi hemen kapatıyordu.

Sayın Başbakanım! Bizim Köyün Yolunu da Açın!

Bu arada rahmetli annemin uzun kış gecelerinde yaptığımız sohbetlerin birinde şaka yollu gönderme yapmasını unutmak mümkün değil. Yollar kapalı olduğundan otobüsler köye ulaşamıyordu. Rahmetli anam televizyonda başbakanın açılış yaptığını görünce:

– Sayın Başbakanım! Orada açılış yapacağınıza, gelin de bizim köyün yolunu açın deyince, bizleri epeyce güldürmüştü. Gerçi karayolları ekipleri yolları açıyordu. Ama tipi açılan yolu tekrar kapatıyordu. Geceleri dondurucu ayaz! Diz boyu kar. İlkbaharı ayrı sonbaharı ayrı bir dert. Yollar bozuk olduğu için çamurdan geçilmiyor. Otobüs çamura saplanınca, haydi bakalım inip otobüsü iteceksin. Ayaklar çamurun içinde. Mübarek çamur değil, sanki hamur. Çamur bir yapıştı mı ayakkabıyı çamurdan zor çıkarıyorsun. Hey gidi günler hey! Kışın otobüs belli bir yere kadar geliyor. Tipiden yol kapalı olunca, pusuda bekleyen kızaklar görev başında. Unutmam mümkün mü? Yarıyıl tatilini geçirmek üzere Kayseri'ye gitme hazırlığımızı gören köylüler:

– Hayrola hocam! Bu mevsimde nereye gidiyorsunuz, dönüşünüzde yollar kapanabilir, sıkıntı çekersiniz dediler.

Gerçekten de dedikleri oldu. Tatil dönüşü yol tipiden kapanmış, kızağa binmek zorunda kalmıştık. Aile boyu kızaktan düşüşümüzü, akşam karanlığında çektiğimiz o sıkıntıları nasıl unutabilirim. Rahmetli anam kızaktan düşünce çok korkmuş olacak ki, yeniden kızağa binmeyi istemiyor:

– Aman oğlum! Bak köyün ışıkları görünüyor, yürüyerek gidelim diyordu. Yürüyerek köye ulaşmamız çok zordu. Çünkü karın yüksekliği tipilediği yerlerde bir metreye ulaşıyordu. Hem hava kararmış, hem de köye ulaşmamız epeyce bir zaman alacaktı. Mecburen tekrar kızağa bindik, zor da olsa nihayet köye ulaştık.

Yüreğimi Isıtan, Işık Saçan Gözler!

Öğrencilerimden sevgili Ayşe ŞENOL'un her gün sınıfı aydınlatan o güler yüzünü hiç unutamıyorum.

Hâlâ gözümün önünde. Pırıl pırıl yanan ışık saçan gözleri, o tatlı gülüşüyle bana bakıyor ve ben de neşe içinde derse başlıyordum. Ayşe'den müthiş bir enerji alıyordum. Ayşe'nin o tatlı güler yüzü, adeta ruhumu aydınlatıyordu. Bir gün Ayşe'nin gülmediğini görünce hemen yanına vardım.

– Ayşeciğim, hayrola! Bu gün niçin o güzel yüzün ve gözlerin gülmüyor? Deyince;
– Öğretmenim, hastayım dedi. Artık benim gibi sınıfta öğrenmişti. Ayşe'nin yüzü gülmüyorsa bilin ki o gün hastaydı.

Aradan uzun yıllar geçti ama hâlâ o şirin, tatlı yüzü gözümün önünde. Unutmam mümkün değil. Nasip olsa da görüşebilseniz. Ne derler; "Dağ dağa kavuşmaz insan insana kavuşur." Belli mi olur birde bakarsın görüşür konuşuruz. Sevgili Düriye TOK, yıllar sonra hatırlayıp vefa duygusuyla hediyeleriyle adresimi arayıp bulmuş eve gelmiş ama evde olmadığımdan dolayı görüşmek nasip olmadı. Ben de vefasız çıktım. Aradan uzun yıllar geçti ama elimizin altında sayılabilecek bu köye gidemedim.

Burada çok değişik olaylar yaşadık. Köy halkının burada da çok yakın ilgi ve alâkasını gördüm. Allah hepsinden razı olsun. Köyde yetişkinler için açılan okuma-yazma kursunda çok tatlı anılarımız oldu. Büyüklerle eğitim yapmak çok farklı bir olay. Yetişkinler için açtığımız kurs çok zevkli geçti ve gelenler okur-yazarlık belgesini aldılar. Çocukların eğitimi gibi olmuyor, biraz zor öğreniyorlardı. Ama teneffüs arasındaki hoş sohbetlere doyum olmuyordu.

Bunları anlatmamın sebebi insan hayatında güzel, hoş anılar yaşanabileceği gibi zorluklar, sıkıntılar da her zaman karşımıza çıkacaktır. Buna hazırlıklı olmalıyız.

Üç yıl dediğin nedir ki? Sayılı günler tez geçer derler ya. Bizim de süremiz doldu. Bu köyden ayrılışımız da çok duygusal oldu. Sağ olsunlar köy halkı yolcu etmek için geldiler. Eşyaların taşınmasına yardım ettiler. Buradan da gözyaşlarıyla ayrıldık. Aslen bu köylü olup annesinin cenazesine katılmak için gelen, İzmir'de orman mühendisi olan bir kardeşimizin köylülerin bizi yakın alaka ile yolcu ettiklerini görünce:
– Hocam bravo! Kendini iyi sevdirmişsin, bir memurun bu şekilde uğurlandığını ilk defa görüyorum dediğini hatırlıyorum.

Okulumuzun hizmetlisi sevgili Mustafa ŞİMŞEK ağabeyimi, kardeşi Ahmet ŞİMŞEK'i unutmam mümkün değil. Ahmet'in yaptığı yemeklerle bekâr evimizi şenlendirmesini, yetiştirme kursunda yaptığımız neşeli sohbetler gözümün önüne geliyor. Ahmet gurbette çalıştığı için iyi yemek yapıyordu. Bize gelince de;

– Ahmet! Şu güzel yemeklerinden yap da yiyelim derdik. Sağ olsun emeğini esirgemez hemen ocağın başına geçirdi. Mustafa ağabeyin Mustafa ERDOĞAN hocamla bana;

– Hocalar! Akşamları canınız sıkılmasın, televizyon izleyip çay içer, sohbet ederiz diyerek bizi evine davet ederdi. Buradan yenge hanıma ve çocuklarına selam ve sevgilerimi sunuyorum. Allah onlardan razı olsun. Her akşam bizim kahrımızı çektiler.

Bu köyle ilgili gözlemlerimin en başında temizlik konusunda çok hassas olmaları. Yaşadıkları yeri çok temiz tutuyorlar. Bu güzel alışkanlığı başka hiç bir yerde göremedim. Küçükler büyüklere son derece saygılılar. Örf, adet ve törelerine çok bağlılar. Burada çocukların güzellikleri dikkat çekiciydi. Yüce

Rabbim onlara yüz güzelliği vermiş. İnşâallah yüzleri gibi huyları ve yaşamları da güzel olur.

Buraların havası temiz, kışı sert, diz boyu kar yağıyor, hava çok soğuk oluyor, tipisi meşhur, verimsiz topraklar, geçim tarım ve hayvancılığa dayalı. Misafirlere karşı oldukça cömert insanların olduğunu da belirtmeliyim. Görev yaptığım yerlerin özellikleriyle, çektiğimiz sıkıntıları Cefakâr isimli şiirimde şöyle anlattım.

...

Ev verdiler tek odalı bir hane / Şeytan diyor buldun artık bahane / Sayamadım bilmem köyler kaç tane / Hizmet için buradasın cefakâr.

Kış gelince yollarımız kapanır / Köy yolunun yolcuları azalır / Kızıktan, tipiden yolda iz kalır / Hizmet için buradasın cefakâr.

Yağmur yağar yollar oluyor çamur / Sanki toprak değil mübarek hamur / Ayağından çamurları at, savur / Hizmet için buradasın cefakâr.

Kar yağdı mı çıkar dizden yukarı / Gece vakti donduruyor suları / Evinde oturan görmez bu karı / Hizmet için buradasın cefakâr.

...

Gündüz sıcak geceleri karanlık / Gaz lambası bize oldu aydınlık / Elektrik, suyumuz olacak sandık / Hizmet için buradasın cefakâr.